

KRETA

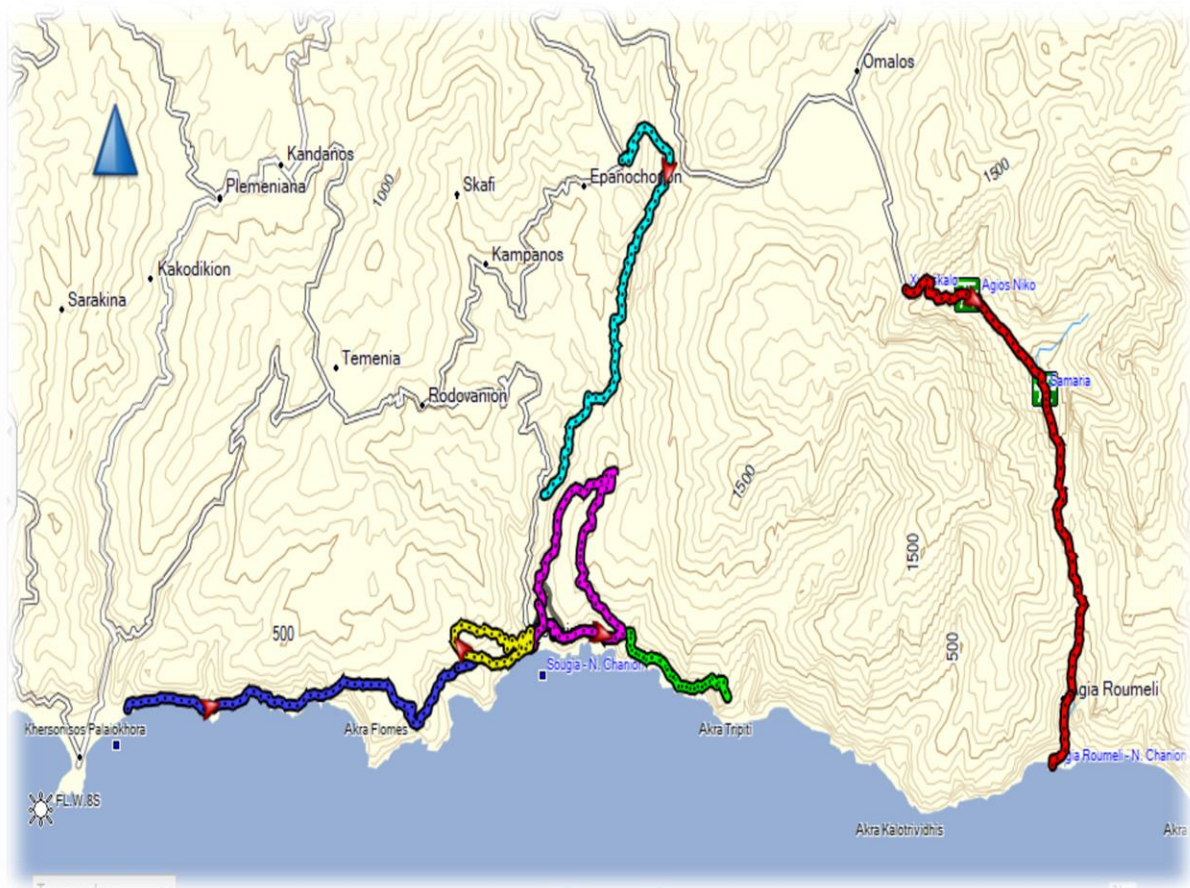

ZUIDERHUIS
OKTOBER 2019

REISBESCHRIJVING

Wandelen in de bergen met een vast verblijf in een pittoresk vissersdorpje aan zee! Deze Kreta reis biedt de ideale combinatie. Wat is er mooier dan na een hele dag wandelen door de bergen of door kloven een eindje te gaan zwemmen in open zee. Of simpelweg de avond in een vistaverna door te brengen en naar de oude mannen in het kafenion te kijken, hoe ze een klakkende rozenkrans door hun vingers laten glijden, alsof tijd helemaal geen rol speelt. Kreta is een eiland voor onthaasting. Sigá, sigá, kalm aan, kalm aan, deze woorden zult u vaak op het eiland horen. Iedere keer weer verrast hier de gastvrijheid, bezoekers worden ontvangen als oude vrienden. Kreta is een buitengewoon veelzijdig wandelgebied met heel verschillende landschappen. Grote delen van het eiland zien er nog woest en ongerept uit. Drie machtige, door diepe kloven doorsneden bergketens bepalen het landschap. In het daarvoor gelegen heuvelland en in de dalen liggen wijngaarden en uitgestrekte olijfbossen. Wandeldoelen zijn er in overvloed. Wij hebben gekozen voor het zuidwesten van het eiland omdat hier zich het topwandelgebied van Kreta bevindt. Van uit ons vast verblijf doen we meerdere luswandelingen en wandelingen in lijn door, tot de verbeelding sprekende, kloven, kustwandelingen op steil oprijzende kustbergen, op zoek naar verlaten kloosters en kapellen, langs oude geplaveide muilezelpaden, door de maquis en roze oleanderstruiken. We doen ook enkele wandelingen waarbij de boottaxi ons naar onbewoond gebied brengt en we terugkeren naar ons dorp via het gebergte hoog boven de zee. De kers op de taart is een wandeling door de, tot nationaal park uitgeroepen, Samariakloof. In de kloof ligt het onbewoonde dorpje Samaria. Terugkeren naar ons vast verblijf doen we met de boottaxi.

Hieronder een overzichtskaartje van de wandelingen die we gedaan hebben.

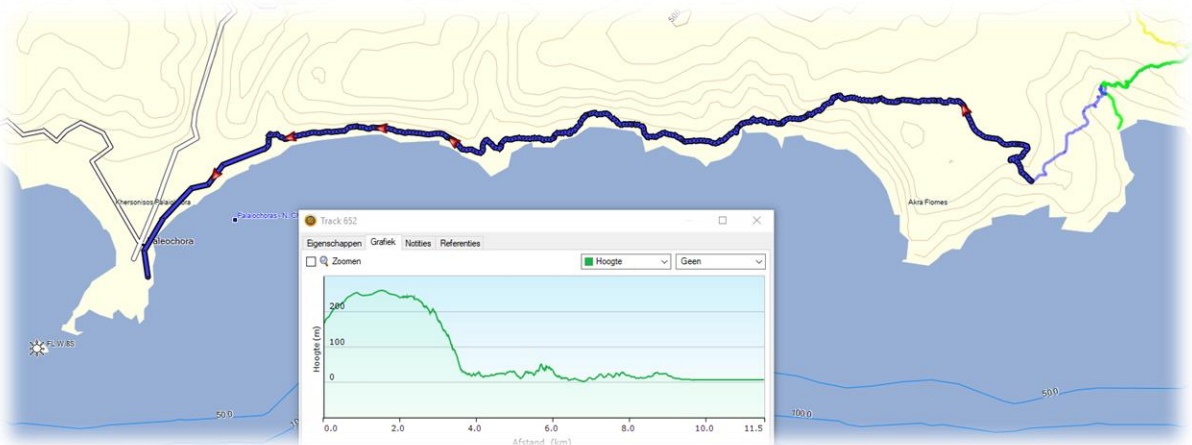
DEELNEMERS

Van links naar rechts; Kris en zijn echtgenote Nancy (Emelgem) – Ria (Overijse) – Siglinde (Kapellen- - Arsène (Lochristi) – Johan (Aken) – Karoline (Tielt) – Nicole (Overijse) – Dany (Overijse) – Sigrid (Gierle) – Michel (Oudsbergen) en Ludwig (reisleider Merchtem)

Zondag 6 oktober 2019

Soort : Wandeling in lijn
Plaats : Van Lissos naar Paleochora
Afstand : 12 km
Stijgen : 300 m
Dalen : 300 m
Duur : 7 uur

We verblijven de ganse week in het dorpje Sougia. Sougia is nog een authentiek vissersplaatsje dat zich de laatste jaren wel meer toelegt op het toerisme. Maar van massatoerisme is hier nog geen sprake al kan dit gauw veranderen.

Alle dagen gaan we eten in het restaurant Rebetico. Dit restaurant wordt uitgebaat door de, uit Nederland afkomstige, Wanda. Zij zorgt ook voor onze dagelijkse picknick. Wanda is tevens mijn vaste contactpersoon en regelt voor mij alles.

Kapitein Billie brengt ons met zijn boot naar het strand van de historische oude stad Lissos. Het is zo'n tien minuten varen.

Al vlug komen we aan de Byzantijnse strandkapel. Alle kerken en kapellen die we tegenkomen op onze wandelingen zijn toegankelijk behalve dan de oude kerk van Sougia.

In of rond de kerken en kapellen is er niets van bewaking. De Kretenzers vertrouwen er op dat er niets gestolen of beschadigd wordt.

Het antieke Lissos ligt prachtig genesteld in een kleine baai. Dankzij de bronnen groeide deze oude stad, tijdens de Dorische periode, uit tot een welvarend kuuroord.

Restanten van oude graftomben zijn nog zichtbaar op een bergflank.

Ook nu nog is er een bron met drinkwater.

In de oudheid stond Lissos bekend om zijn beroemde Tempel van Asklepios. Van over heel Kreta kwamen er mensen om genezen te worden door de lokale wateren. De tempel werd verwoest door een grote aardbeving, maar de mozaïekvloer met dieren en geometrische patronen werd bewaard.

Boven in de stad Lissos staat de kleine kerk gewijd aan Agios Kirikos (St Kirikos), waarvan de feestdag op 15 juni is. De avond ervoor arriveren aanbidders hier langs het pad of per boot vanuit Sougia. Zij overnachten hier, wonen de dienst bij en genieten van het festival dat volgt.

Sint Kirikos werd ter dood gebracht toen hij nog maar 3 jaar oud was door de heerser van de stad Tarsus in Klein-Azië, tijdens de vervolgingen van de Christenen onder de Romeinse keizer Diocletianus. Het kind werd gedood omdat zijn moeder zich niet wou bekeren. Later werd ook de moeder gedood.

De opgravingen bij Lissos zijn nog steeds niet voltooid en nog meer verborgen schatten liggen hier nog steeds verborgen, de stad bloeide van de Hellenistische tot de Byzantijnse

periode, had zijn eigen theater en eigen spa-baden. Tijdens de Byzantijnse periode was Lissos zelfs een bisschopszetel, dus het was duidelijk een bloeiende stad.

De bloem hierboven is *Urgea Maritima* of witte zeeajuin. Zij behoort dus tot de familie van de uien en hij overleeft tijdens de zomer met zijn ondergrondse bol; zonder enig bladvertoon heel de zomer lang komt er in het najaar plots een triomfantelijke bloeistengel te voorschijn !

In de herfst zijn de overlevingskansen het grootst en zij produceert dan een enorme hoeveelheid zaadjes om de soort te verspreiden op de rotsige bodem. Zo geraakt ze ook op hoger gelegen rotsgebied want volgens zijn naam "maritima" zou hij het kustgebied verkiezen.

Lissos had, net als Sougia, een haven. Beide havens floreerden in de Hellenistische, Romeinse en Byzantijnse periodes en werden vernietigd door de Saraceense Arabieren die in grote aantallen uit Spanje aankwamen.

Lissos had zelfs zijn eigen munt. Op de Lissosmunt stond het hoofd van de godin Artemis aan de ene kant en een dolfijn op de achterkant. Tijdens zijn bloeiperiode telde Lissos zowat 30.000 inwoners.

Het is steeds wat dalen en klimmen. Daar er niet veel bomen staan op ons pad hebben we nagenoeg geen schaduw. Aan de horizon is Paleochora al te zien op het schiereilandje.

Rond de middag vinden we dan toch een klein schaduwplekje waar we onze picknick kunnen nuttigen.

Geiten komen we overal tegen. Sommigen zijn redelijk schuw, anderen zijn nieuwsgierig en komen tamelijk dicht tot bij de mensen.

Veelal volgen we paden van het Europese langeafstandspad E4. Dit is het langste langeafstandspad van Europa. Dit pad begint in Tarifa, het zuidelijkste puntje van Spanje.

De E4 doorklieft geheel Spanje, een deel van Frankrijk, Zwitserland, enkele Balkanlanden, om te eindigen in Cyprus. Zelf heb ik al 1620 km van de E4 bewandeld in Spanje. De gehele E4 is ongeveer 10.000 km lang.

In Kreta wordt de E4 aangeduid met geel-zwarte tekens. Soms zijn het palen, soms zijn het geschilderde bollen of strepen. In Spanje en Frankrijk maakt de GR7 (wit-rode strepen) deel uit van de E4.

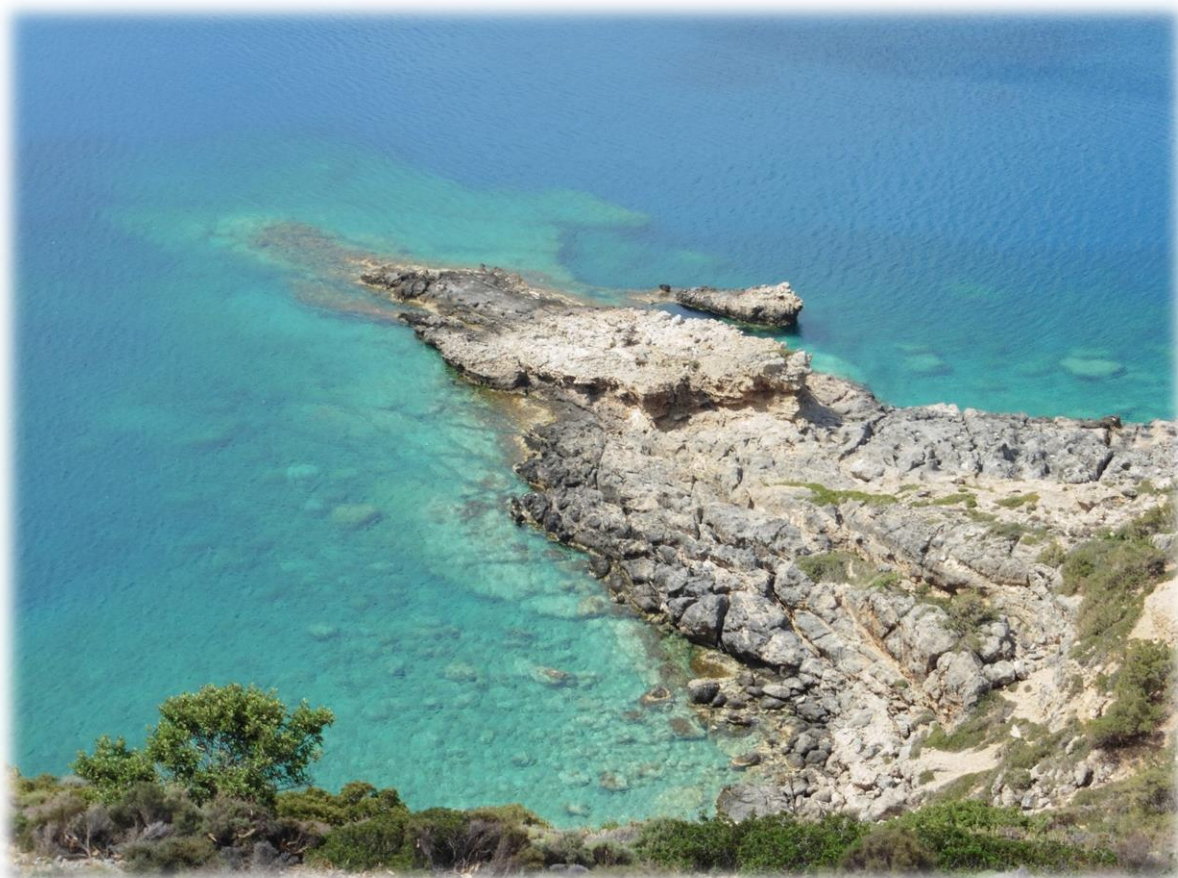
Het laatste gedeelte van onze wandeling gaat over verharde zandpaden en asfaltwegen.

We komen in het toeristische vissersdorpje Paleochora. Volgens historische bronnen zou hier vroeger de Dorische stad Kalamidi geweest zijn. Het dorp ligt gedeeltelijk op een soort schiereiland met daarrond zandstranden.

Naast het strand bevinden zich allerlei leuke terrasjes en ook een aantal hotels en appartementen. Iets buiten het dorp ligt er ook een haven.

In Paleochora wonen tegenwoordig ongeveer 2300 inwoners die zich in de zomer met het toerisme bezig houden en in de winter met de landbouw. De gezelligste plek van Paleochora is het centrum. Er zijn hier allerlei winkeltjes, cafés en restaurants die druk bezocht worden en de sfeer die hier heerst is heerlijk. Rond Paleochora zijn er veel bezienswaardigheden

zoals mooie pittoreske dorpen, Byzantijnse kerken, leuke stranden, allerlei grotten en mooie wandelpaden. In Paleochora is er ook een interessant historisch museum. Ieder jaar zijn er traditionele feesten van 1 tot en met 10 augustus.

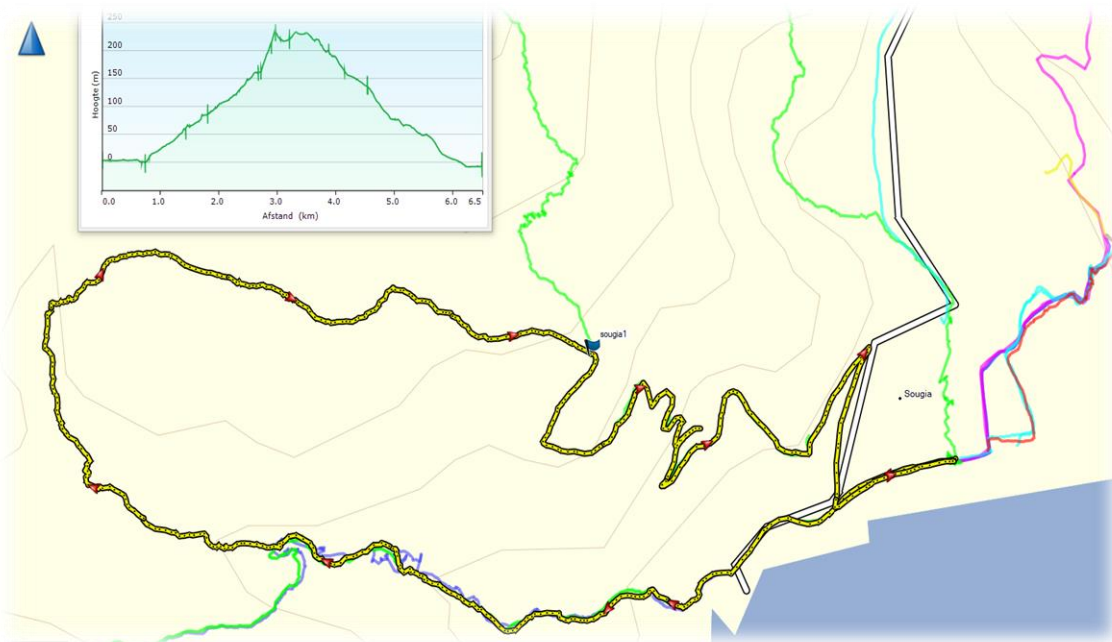
Wanda laat ons weten dat Kapitein Billie ons niet kan komen ophalen met de boot, dat de zee te woelig is.

Wanda zorgt voor de nodige taxi's zodat we alsnog in Sougia kunnen geraken. Ondertussen doen we een terrasje.

Maandag 7 oktober 2019

Soort : Luswandeling door de Lissoskloof
Plaats : Sougia
Afstand : 12 km
Stijgen : 400 m
Dalen : 400 m
Duur : 6 uur

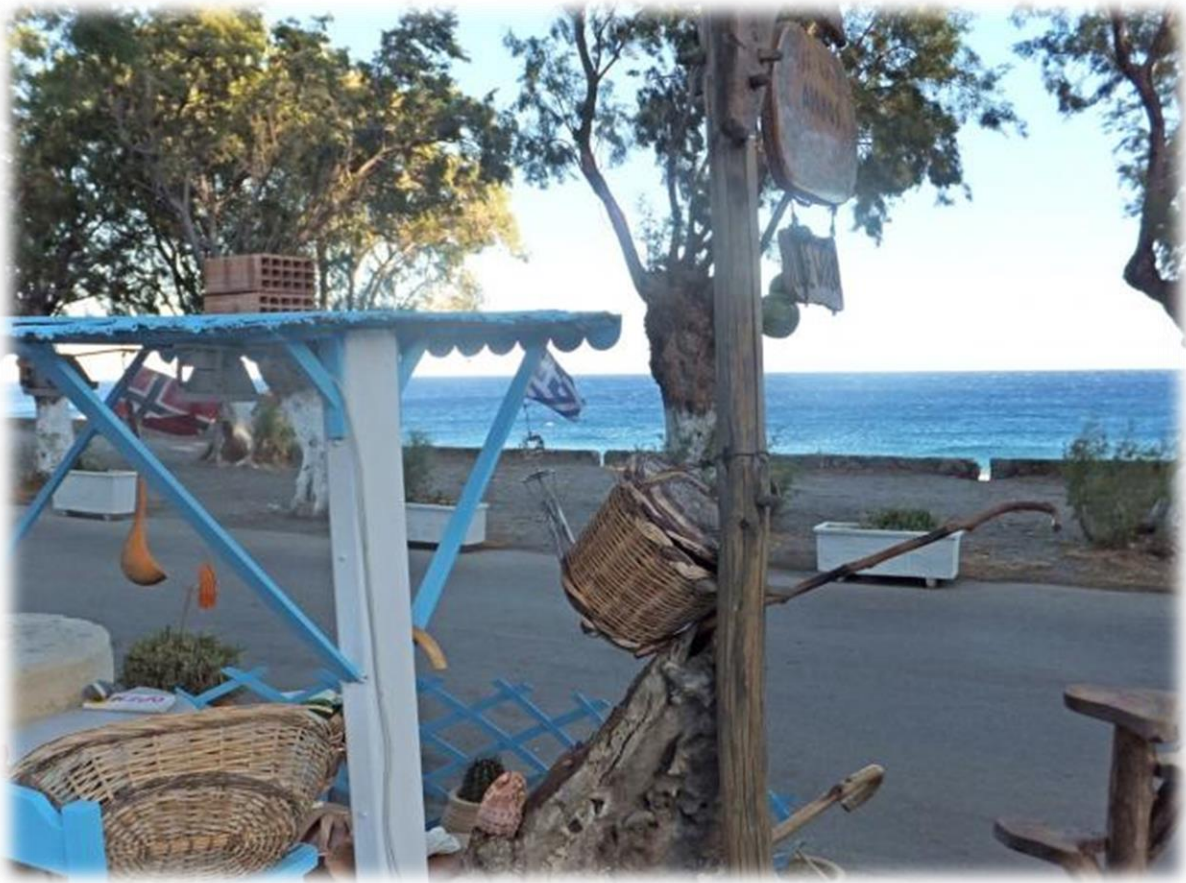

Elke ochtend en elke avond probeer ik een zonsopgang of zonsondergang mee te pikken, al lukt dat niet altijd.

Elke ochtend spreken we af onder de moerbeiboom voor het hotel. De boom heeft zwarte rijpe bessen. Er zijn echter ook soorten met rode en met witte bessen maar de zwarte bessen worden het meest gewaardeerd. De moerbei wordt gebruikt in gebak, wijn, jam en men kan

er zelfs moerbeiwodka van maken. De rijpe vruchten, die vlekken kunnen veroorzaken, bevatten aanzienlijke hoeveelheden resveratrol, dat ook in druiven voorkomt. Daarvan wordt beweerd dat het goed is tegen kanker en hart- en vaatziekten. De bast wordt gebruikt om papier van te maken. De bladeren van de witte moerbei is het enige voedsel van de zijderups, die wordt gekweekt ten behoeve van de zijdeproductie.

Als we bij Wanda vis eten dan is dat uiteraard vis die men ter plaatse gevangen heeft. Zo hebben we er eens zwaardvis gegeten. De zwaardvis zoekt zijn prooi tot op 800 m diepte. De vis kan tot 650 kg wegen.

Sougia telt slechts 170 inwoners en in de winter slechts een 70 tal. Er is geen apotheek, arts, bankkantoor, politiebureel of toeristisch kantoor.

Elke ochtend krijgen we een gevarieerd ontbijt met vers geperst fruitsap. Zowel 's ochtends als 's avonds eten we er buiten.

Van bovenaf zie je maar pas goed hoe piepklein het dorpje Sougia eigenlijk wel is. De inwoners rijden hier rond op hun brommertje zonder helm. Een politiepatrouille zie je hier toch nooit, die moeten van veel te ver komen en hier gebeurt toch nooit wat.

Op onze wandeling komen we al vlug aan de Byzantijnse kapel Agia Irini (Heilige Irini). Voor de oorlog was dit de kerk van Sougia en woonden er rond de kerk slechts twee families..

De kapel Agia (Heilige) Irini is normaal gezien altijd gesloten maar ik heb ondertussen een sleutel gekregen en kan dan ook de binnenkant laten zien. Als buitenlander moet je hier in het dorp wel het volste vertrouwen genieten om deze sleutel te kunnen verkrijgen.

Na de oorlog werd er beneden in het dorp een nieuwe kerk gebouwd en werden de graven rond de kapel Agia Irini verwijderd. Men heeft echter één graf laten staan. Dit is het graf van Georgios Papaderos, de vader van Ririka Papaderos.

Het verkrijgen van deze sleutel is al een verhaal op zich. Tijdens de voorbereidingen van deze tocht, nam mijn contactpersoon Wanda, op mijn vraag, contact op met Ririka Papaderos die baas is over de kapel en alleen Ririka heeft de sleutel. Toen ik bij Wanda zat te eten is

Ririka naar mij komen kijken (zonder dat ik dat wist) en heeft zij mij lange tijd geobserveerd. Ririka stapte nadien naar Wanda toe en zei tegen Wanda dat zij er zeker van was dat ik een onbetrouwbaar persoon was. Dat ik de sleutel in geen geval zou krijgen! Wanda verontschuldigde zich tegenover mij en zei me dat ze echt niet meer kon doen en dat Ririka niet meer van gedachte zou veranderen.

